

at naar en saa ung Mand som det ærede Medlem, der tilhører den nye Tid . . . (Modsigelse) . . . jeg siger ikke „ung Mand” i nogen nedsættende Betydning, men jeg tænker paa den gamle Mand, der sad som det ærede Medlems Forgænger, og som forekom mig at være en langt stoltere Type paa en frisindet jydsk Bondemand end det ærede Medlem. Det forekommer mig unægtelig at være nedsættende for den yngre Bondestand her i Landet, at naar en af dens Mænd tager Ordet . . .

Formanden: Denne Udtalelse gælder vist ikke Finansloven.

Sabroe: Jo, den gør, det er en direkte Bemærkning til det ærede Medlem, der omtalte Alderdomsunderstøttelsen.

Formanden: Jeg erkender ikke, at den hører hjemme under Finansloven.

Sabroe: Maa jeg da sige til det ærede Medlem, at der var langt mere Anledning til at rette Bebrejdelse blandt andet til nogle Landkommuner i Hjørring Amt for de ofte urimelig smaa Alderdomsunderstøttelser, der ydes en meget betydelig Del af de Mænd og Kvinder, som deroppe og andetsteds fra de vare Børn have arbejdet og gennem deres Arbejde have ydet langt mere til Samfundet, end Samfundet nogen Sinde er i Stand til at yde dem. Men den Sag har det ærede Medlem ikke noget som helst Blik for . . .

Formanden: Vil det ærede Medlem ikke holde sig til Finanslovsforslaget.

Sabroe: Jo, nu holder jeg mig til det. Jeg svarer det ærede Medlem direkte nu. Jeg siger til det ærede Medlem, som mener, det vil være uheldigt for os andre at komme ud i en Diskussion om Spørgsmaalet Alderdomsunderstøttelse kontra Folkeforsikring, at jeg tager ham paa Ordet. Jeg vil faa Lejlighed til efter Rigsdagssamlingens Slutning at holde nogle Møder i hans egen Valgkreds, og der vil jeg indbyde ham til at komme til Stede og deltage i Diskussionen. Saa skal det ærede Medlem nok blive overbevist om, at Stemningen er for at bibeholde Alderdomsunderstøttelsen.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg vil sige til det ærede Medlem (Zahle), at det er vanskeligt at tale om, hvad der er sagt paa Folkemøder; det maa jo bygges dels paa Erindring, dels paa Avisreferater. Det

er rigtigt, naar det ærede Medlem siger, at jeg ved adskillige Møder forud for sidste Valg har udtalt, at de bestaaende Militærloves Opretholdelse ikke vilde nødsage os til at komme til nye Skatter. Denne Udtalelse fastholder jeg i Dag. Det er ogsaa rigtigt, at baade jeg og vistnok de aller allerfleste den Gang havde den Tro, at Statsindtægterne vilde rette sig i højere Grad, end det er sket. Denne Tro kunde jeg støtte bl. a. paa et meget gunstigt Resultat af Udbyttet af Toldindtægterne for de nærmest foregaaende Maaneder; særlig for April Maaned havde det været overmaade gunstigt. Men det er ikke rigtigt, hvis det ærede Medlem vil give det Udseende af, at jeg paa Møder omkring i Landet har benægtet, at det kunde blive nødvendigt at komme til Indtægtslove udover Statsbanetaksternes Forøgelse. Jeg kan sige det med saa meget større Sikkerhed, som jeg adskillige Gange paa Møderne er bleven meget stærkt interPELLERET og angrebet paa Grund deraf og spurgt, hvad det var for nye Skatter, jeg tilstræbte. Jeg har Gang paa Gang paa de Møder, som gik forud for sidste Valg, indrømmet, at det muligt ogsaa kunde blive nødvendigt at komme til andre Forøgelser af Indtægterne, ogsaa gennem Beskatning, end en Forøgelse af Statsbanernes Takster.

Dinesen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) angreb min Politik og betegnede den som en Politik, der havde været i flere Menneskealdr. Ja, det er jo ikke nogen daarlig Egenskab ved Politik, at den kan vare i et Tidsrum, der kan strække sig ud over flere Menneskealdr, og jeg skammer mig ikke ved den Politik, jeg har ført; jeg agter, om den saa skal vare endnu flere Menneskealdr, at fortsætte med den.

P. Munch: Det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) gjorde Indtryk af, at han i Dag befinder sig, om jeg saa maa sige, paa Angerens Stadium efter det glade Gæstebud, han var med til i Nat. Derfor finder han Anledning til at forsvare den højtærede Indenrigsminister til Trods for, at ingen har angrebet den højtærede Indenrigsminister, idet jeg jo ingenlunde har gjort dette. Det ærede Medlem har nu faaet det Indtryk, at vi skulde være komne hinanden nærmere gennem de sidste Bemærkninger end fra Begyndelsen. Jeg tror, jeg maa sige, vi ere hverken komne hinanden nærmere eller fjernere. Imod den Art af Tvangsforsikring, den højtærede Indenrigsminister har skitseret ovre i Vejen, har jeg